

LA NENA DEL LLAC

En el petit poble de Tilt Cove, a Canadà, hi vivien tres germanes: La Laura de 8 anys, la Marie de 10 anys i la Júlia de 12 anys. Vivien a una casa al barri Bayer Lake's. Tenien una veïna que es deia Margarida i que cada dia feia reposteria: quan no eren galetes, era pa de pessic o muffins.

Acabaven de començar les vacances de primavera. A la Marie li agradava ajudar a la senyora Margarida, la Júlia preferia anar a casa de les seves amigues i la Laura es quedava amb la seva mare per ajudar-la a fer barrets i bufandes que després venien a la botiga. Al seu pare li agradava anar a pescar amb els seus amics i per portar menjar més ecològic a casa.

El dijous a la tarda, tota la família va anar a fer una petita excursió amb el xèrif forestal al bosc per que els expliqués les coses de la natura. Les explicacions del xèrif semblaven que no s'acabessin mai!

A l'hora de dinar, es van parar per menjar els entrepans de formatge i pernil dolç que la senyora Margarida sempre els hi donava quan marxaven d'excursió. Mentre que els seus pares parlaven amb el xèrif sobre la natura, la Laura i la Júlia s'en van anar a seure. La Marie es va seure a sobre una pedra, pensant en el que podia fer. De cop i volta, va sentir un petit sorollet molt estrany. Assustada, va anar amb les seves germanes que parlaven sobre les guineus:

- Que heu sentit aixó?, va preguntar.
- El què?, van contestar elles.
- Aquest soroll!, va insistir la Marie.
- Doncs jo no he sentit res, va dir la Laura.
- Jo tampoc, va continuar la Júlia.
- Devia ser una guineu, va dir la Laura.
- Esteu segures? Perqué no crec que sigui una guineu, va protestar la Marie.
- Doncs no sé el que podia ser, va dir la Júlia. Potser que t'ho hagi imaginat.

Així doncs, la Marie es va allunyar pensativa mentre que la Laura i la Júlia van continuar parlant. S'estava endinsant dins el bosc, envoltada d'arbres gegants. Després de 5 minuts, es va parar a jugar amb unes branques, pinyes i fulles que hi havia al terra. A sota d'una muntanya de fulles i branques es va trobar un tros de roba trencat. Era blanca, molt bruta i estava estripada. Li va semblar tan estrany que la va agafar just quan va sentir que la cridaven per marxar.

Després d'haver sopat, la Marie va marxar de seguida a la seva habitació per investigar que era aquell tros de roba. Es va assentar al seu escriptori, va treure el tros de roba de la seva butxaca, la lupa del calaix i va encendre la llum del despatx. Va veure de seguida que hi havia cosit un petit escut amb unes inicials: N.H.O.

L'endemà, quan la Marie anava disposada cap a casa de la veïna, es va parar al cartell d'anuncis del poble perquè hi havia un paper molt vell, arrugat i groguenc enganxat. Li va fer molta curiositat perquè normalment només hi havien anuncis de notícies. A l'apropar-se va veure de seguida unes inicials escrites en aquest paper: "N.H.O". Les mateixes que les de l'escut! Molt interessada, el va agafar. Quan va arribar a casa de la Margarida li va demanar que era allò. La senyora es va posar molt nerviosa i li va dir que tires allò a les escombraries, perquè no era res de bó i no va voler parlar més del tema.

"Que estrany...", va pensar tota confosa, però no el va llençar.

Quan va arribar a casa, no va poder esperar més per mirar el paper del cartell. Observant-lo, va veure que hi havia escrita una paraula a una de les cantonades: New Hampston Orfanat. Sense pensar-s'ho dos vegades va agafar el seu portàtil i va buscar informació sobre l'orfanat. Quan ja portava una bona estona buscant, només va trobar una sola cosa:

Orfanat de New Hampston:

Creat el 1873 pel John Peterson, l'orfanat de New Hampston rebia nens sense pares, sense casa, que estaven abandonats, que no sabien on anar... Era molt conegut i rebia molts nens. Un dia va haver una terrible notícia, l'Anna, una nena de 14 anys, el dia del seu aniversari va desaparèixer misteriosament en un dels seus passeigs que feia al llac de la vora: el llac Bayer. Tot i que la policia va buscar i rebuscar a la nena durant mesos i mesos, mai va aparèixer. Es va tancar el cas amb dues solucions: o havia mort o havia marxat. Un any més tard, l'orfanat va tancar perquè els dies dels aniversaris de cadascun dels nens morien d'una manera molt estranya, s'els trobaven al matí morts al llit amb una branca en forma de creu posada a sobre del front.

En acabar de llegir això, no entenia moltes coses: Perquè morien el dia del seu aniversari? Els matava algú o morien sols? Què era aquesta creu del front? I on estava l'orfanat? La Marie va decidir investigar aquest cas que els policies no van poder resoldre.

Més tard, algú va tocar el timbre: eren les seves germanes que havien anat a ajudar la seva mare a comprar. La Marie va obrir la porta, i les va ajudar a guardar tot lo que havien comprat. A l'hora de sopar, sense pensar-ho dos vegades, va preguntar decidida als seus pares si sabien que era exactament l'orfanat de New Hampston i a on és situava.

- "Sabeu que és l'orfanat de New Hampston?, va dir decidida.

Els seus pares la van mirar perplexos:

- Com saps aixó?, va dir la seva mare.

- T'ho ha dit la senyora Margarida?, va dir el seu pare.

- No, va contestar ella. Quan estava anant a casa seva, he vist un vell paper sobre l'orfanat. Li he demanat a ella però no ha volgut explicar-me res i m'ha dit que el tirés a la basura.

Les seves germanes, mirant-s'els sense saber de que estaven parlant, s'en van anar a la cuina. Els seus pares només li van voler explicar que era un orfanat que hi havia al bosc on havien estat l'altre dia però que això era fa molt temps i que ja no existia. Després van canviar de tema i van estar parlant de la festa que farien a l'endemà que era l'aniversari de la Marie.

Almenys ja tenia una pista d'on trobar aquell orfanat. Al dia següent, abans de que tingués que preparar tota la festa d'aniversari, la Marie va agafar la motxilla i la bici i va tornar al bosc. Era un dia de boira i no es veia gaire però ella igualment va entrar al bosc. Després d'una bona estona buscant el lloc on va trobar el tros de roba, va sentir una altra vegada aquell sorollet estrany però ara semblava una musiqueta i va decidir seguir-la. Cada vegada tenia més por perquè estava tota sola i no reconeixia el camí, pensava que s'havia perdut. A un moment va veure entre la boira una casa des d'on semblava que venia la musiqueta i va pensar d'anar per si la deixaven trucar als seus pares perquè la vinguessin a buscar.

Quan es va apropar es va trobar amb un cartell tot trencat on es veien les lletres N.H.O. La Marie havia trobat l'orfanat!! Com volia resoldre aquell cas, la Marie va entrar pensant que trobaria pistes. La casa per dins era molt vella, amb els mobles trencats i plens de pols. Les parets tenien quadros de retrats molt vells. Els vidres de les finestres estaven trencats, les escales estaven foradades i al sostre del menjador hi havia una lampara vella que es gronxava fent soroll. A sobre de la taula hi havia una caixeta de música oberta. La Marie estava súper assustada.

De cop, al seu davant va aparèixer una noia amb una camisola i cabells negres que li tapaven la cara. La Marie va sortir corrent de la casa. Mentre corria es va girar per veure si la seguia i llavors va trapussar amb un tronc que estava al terra.

Es va tornar a aixecar i va continuar corrent fins que va trobar un petit camí. El va seguir pensant que la portaria fins a casa però va arribar al llac. No es veia gaire, la boira no deixava veure el final del llac. La Marie tenia molt fred, estava mullada, tremolant i li feia mal el cap del cop que s'havia fet quan havia caigut. Estava tota sola.

En el llac es veia com una petita canoa que s'apropava sola. Quan estava més aprop, la Marie es va fixar més i va tornar a veure la noia. No sabia que fer. Es va quedar paralitzada de la por fins que va aconseguir correr. Però li costava moure's, com en els somnis que no pots avançar i et persegueixen per fer-te mal.

Mentrestant, la família de la Marie tenien tot preparat per fer l'aniversari però ella no apareixia. Ningú no sabia on estava perquè no havia dit on anava. Van demanar a la senyora Margarida si estava amb ella fent pastissos i llavors va ser quan la senyora es va imaginar el que estava passant.

La senyora Margarida coneixia molt bé la història de l'orfanat. El John Peterson havia sigut el seu avi i la història terrible d'aquestes morts li havien explicat a casa. Ella es deia Margarida Peterson.

- Segurament que aquesta nena ha anat a buscar l'orfanat del paper que m'havia ensenyat! Va dir tota nerviosa al Xèrif.

Els pares, el xèrif i la senyora Margarida van anar de seguida a buscar-la al bosc.

Al llac, la nena de la barca li va dir que no servia de res corre, perquè estava atrapada. La Marie es va aturar com si haguessin parat el temps. La Marie li va demanar qui era i la noia li va contestar que era l'Anna, de l'orfanat. La Marie, en sentir allò, es va quedar sense paraules. L'Anna li va dir que estava molt contenta de tenir una nova nena en el seu món. La Marie no entenia res i li va dir que no entenia que estava passant. L'Anna va començar a explicar que estava molt trista a l'orfanat perquè tots els nens i nenes reien d'ella, que el dia del seu aniversari ningú la va felicitar i va marxar al llac on ella li agradava molt estar. Els nens li deien que era "la nena del llac". Aquell dia de boira alguna cosa estranya va passar al llac i des d'aquell moment va entrar en un món on ningú no la podia veure. Estava molt assustada. No volia que s'oblidessin

d'ella i l'única manera que va trobar perquè s'enrecordessin va ser agafar els esperits dels nens i nenes de l'orfanat el dia del seu aniversari. Després deixava una creu amb branques al front com un record.

- Ah! Llavors tu erets la que matava els nens i deixaves la creu?, va dir la Marie tremolant. Ja sabia com havia passat tot allò i ho podria explicar ara mateix a la policia quan tornés al poble. Però mentre pensava això, l'Anna va continuar parlant i va dir:
- Ara ets tu qui et quedaràs amb mi, va dir l'Anna a la Marie.
- Nooooo!, va cridar la Marie i va començar a correr per tornar a casa seva.

Mentre corria, ja no notava l'aire a la seva cara, no tenia fred i ja no estava mullada. Tenia unes sensacions molt estranyes. Els sorollets del bosc ja no se sentien: ni els ocellets cantar, ni les branquetes del terra feien crac quan les trepitjava. El bosc ara li semblava més ple d'arbres però ara eren molt prims i tan alts que semblava que no s'acabessin mai.

La Marie estava perduda i no aconseguia orientar-se. No parava de fer voltes i l'Anna apareixia a cada racó dient-li:

- No tinguis por... Ara serem millors amigues en el meu món solitari!, va dir l'Anna d'una forma terròrica i rient molt fluixet.

La Marie plorava molt sense parar de correr. Fins que va aconseguir trobar el camí de tornada i just al lloc on havia trapussat va veure de lluny als seus pares, al xèrif i la senyora Margarida d'esquenes, asseguts al terra. Els va cridar desde lluny.

- Papaaa!! Mamaaa!! Papaaa!! Mamaaa!!

No la sentien i ningú es girava. No sabia que estava passant. No entenia res. Els hi feia signes amb els braços, però no la veien.

Al final va arribar a on estaven i els va tocar però no passava res. Estaven tots de genolls plorant i quan va poder veure que passava, es va quedar petrificada. S'estava veient a ella mateixa estirada al terra amb una creu de fusta al front just el dia del seu aniversari.

FI

